

Anledning til et Par Bemærkninger til, hvad han yderligere omtalte, men det falder for en væsentlig Del ind under det, som blev udtalt af det ærede Medlem for Middelfart, og jeg skal derfor ikke opholde mig yderligere derved.

De ærede Medlemmer fra Hurup (Barner), Roskilde (Rossleff) og Nakskov (Reventlow) fremsatte Ønske om, at Piglystrene maatte bevares. Der er fra Fiskernes Side i Kommissionen fremsat det modsatte Ønske, og af de Grunde, jeg fremførte i min Tale forleden Dag. Men skulde det være et almindeligt Ønske fra Fiskernes Side rundt om i Landet, trods at der er indkommet Andragender til Kommissionen om at faa dette Redskab bevaret, antager jeg ikke, at man fra anden Side vil stille sig særlig uvillig derimod. Jeg for mit Vedkommende skal i alt Fald ikke gøre det, men jeg synes, at det er Synd at benytte dette Redskab, fordi man dermed saarer langt flere Fisk end ved Savlyster og andre Redskaber, som man lige saa godt kan fange med, i alt Fald i mange Tilfælde. Og hvor dette ikke kan lade sig gøre, der kan, som bekendt, Landbrugsmi- nisteren dispensere derfra. — Til det ærede Medlem fra Mariager (Moestrup) skal jeg bemærke, at naar Bestemmelsen i § 45 i den tidligere her behandlede og vedtagne Fiskerilov ikke er kommen ind i dette Forslag, er det fordi man gaar ud fra, at paa de Steder, hvor der fiskes saa megen Aal, som det ærede Medlem oplyste ved denne Sags Behandling i 1899, at der fiskedes i Mariager Fjord, maa der absolut være et Flertal af Vodfiskere, og i saa Fald har Landbrugsmi- nisteren ingen Ret til at forbyde Brugen af Vod om Vin- teren. Skulde denne Bestemmelse imid- lertid ikke vise sig fyldestgørende for Ma- riager Fjord, kan det jo forhandles i Ud- valget, og da ville vi ganske sikkert kunne naa til et Resultat lige saa godt nu, som for fire Aar siden, som vil kunne tilfreds- stille det ærede Medlem. Til disse Be- mærkninger skal jeg indskrænke mig.

Christian Rasmussen: Jeg kan for saa vidt kun være glad ved de faldne Ud- talelser, som de i langt overvejende Grad i Realiteten have givet mig Ret i mine Be- tragtninger og i, at man burde have søgt at faa denne Lov baseret paa et andet Grundlag, end det er. Det har jo vist sig, at man har halet til hver sin Side, at de mange forskellige Ønsker, som netop efter min Opfattelse nødvendiggjorde, at Loven maatte indrettes paa et andet Grundlag,

ere komne frem og ville gentage sig, og hele Historien fra tidligere Tid med Adres- ser fra Fiskere rundt omkring i Landet, med Deputationer osv. vil sikkert ogsaa gentage sig. Jeg skal kun gøre et Par Bemærkninger til nogle Udtalelser, der ere blevne rettede til mig, og først vende mig til den højtærede Minister. Han udtalte, at det ikke var rigtigt, naar jeg sagde, at Befolkningen i Helsingør nu havde godt af et forholdsvis billigt Næringsmiddel i de smaa Rødspætter, thi de maa slet ikke føres til Helsingør. Jeg kunde have Lyst til at spørge den højtærede Minister, hvem der har bundet ham denne Historie paa Ærmet. Det faktiske Forhold er, at disse Rødspætter føres til Helsingør og sælges der i stor Mængde. Det er en Følge af, at den gældende Lov paa dette Omraade har vist sig saa urimelig, at man ganske kort efter, at den blev vedtagen i 1888 maatte give Politimesteren paa Kysten langs Øresund Ordre til, at Loven ikke skulde overholdes paa dette Punkt. Vi have der- ved, som sagt, spist en stor Mængde af disse Fisk i Helsingør i den Tid, denne Lov har bestaaet, og det er det, jeg gerne vil bede om, at vi fremdeles maa faa Lov til; jeg kan ikke indse nogen Grund til vedblivende at opretholde Forbudet. Den højtærede Minister svarede, at med Hen- syn til Spørgsmaalet om Aalestaderne i Øresund skulde Fiskerne faa Besked. Dette Svar er jeg tilfreds med. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om de Slagger, Statsbanerne kastede ud, svarede den højt- ærede Minister, at jeg vidste lige saa godt som han, hvem Statsbanerne sortere under, og at han virkelig ikke vilde gaa Bud for mig. Nej, Vorherre bevare mig for at for- lange det. Men Sagen er jo dog den, at Fiskeriet sorterer under Landbrugsmi- nisteren, og at de Stader, der her er Tale om, ere Statsejendom, som formodentlig sortere under den højtærede Minister, men naar det er saaledes, at den ene Stats- institution ødelægger Statsejendom, som hører under den anden, formener jeg, ikke for min egen, men for Statens Skyld, at Ministeren har Pligt til, da Andragender til Statsbanerne ikke have frugtet, at sørge for, at denne Statsejendom ikke yderligere ødelægges.

Til det ærede Medlem for Ærø (Frede- riksen), som sagde, at han havde faaet Bemyndigelse til at udtale her, at Professor Feddersen ikke havde udtalt nogen Døds- dom over Fiskeriloven, men tværtimod fuldstændig anerkendt, at det foreliggende Lovforslag var godt, vil jeg sige, at det er